

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

ΑΘΗΝΑ 2000

ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Έργα του ιδίου:

- Ο Πορφυρός Ήλιος του Έρωτα και του Θανάτου*, Τέχνη και Λόγος 1987.
Άγουρος Έρωτος, Τέχνη και Λόγος 1988.
Η Κοιλιά των Νεκρών Ερώτων, Πλέθρον 1990.
Έρωτος Ηλιότροπος, Πλέθρον 1993.
Ο ποιητής του Abdeljebbar, Πλέθρον 1995.
Αγαής Έρωτος, Οδυσσέας 1995.
Η Φωνή του Μανδραγόρα, Οδυσσέας 1997.
Έρωτος Τριμαργικός, Πλέθρον 1997.
Στον Αστερισμό της Εκάτης, Δωδώνη 1997.
Έρωτες Γυρίνων και Κρίνων, Οδυσσέας 1998.
Έρωτος Παλίμψηστος, Το Ροδακίό 1999.
Le Chant de la Mandragore, La Bruyère, Paris 1999.
Ο Θάνατος του Ευριπίδη, Δωδώνη 1999, 2000 (δεύτερη έκδοση βελτιωμένη).
Palmiers et Mandragores, L'Harmattan, Paris 2000.
Το "Μετά" της Τραγωδίας, Οδυσσέας 2000.
Όρθρος Αιώνος, δυτικές ινδίες 2000.

Πίνακας εξωφύλλου: Jowita Płoszajska *Zwiastowanie*.

Copyright: Κωνσταντίνος Μπούρας
Σμολένσκη 22
114 72 Αθήνα
Τηλ.3619249
E-mail: kbouras@compulink.gr
www.konstantinosbouras.gr

ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΟΙΡΟΛΟΙ

Πουλί μου κυνηγάρικο
και κοσμογυρισμένο
σε θέλω με το δειλινό
με την αυγή σε θέλω

19.5.00

ΧΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΡΝΗΣΕΙΣ

Όταν έφευγες για μακρινό ταξίδι
κι έβλεπα το πέλαγο αφρισμένο
ήμουνα σίγουρος πως θα γυρίσεις
Τώρα τα νερά λιώνουν σα τσιμέντο
κι εσύ αλίμονο δε θα φανείς.

27.5.2000

ΑΡΧΑΙΟ ΓΑΛΛΑ

Φεύγεις με το τιμόνι του Γαλαξία
σφηνωμένο ανάμεσα στους μηρούς σου
Κι ας ουρλιάζουν οι καταγίδες
Το ανάσασμά τους μουσικός
παλμός σ' αυτιά σου.

Θυμώνεις με το ρυτίδιασμα
των αγγέλων
κι οι άνεμοι σε χαιρετούν
σε ρυθμό παλινοστήσεων.

Γιατί να διώξεις τα αδέσποτα γιατί
που κουρνιάζουν τώρα
στην προσμονή σου;

Πάντα θα υπάρχει ένα φιλί
που κάποιος βιαστικός συμβίος
δεν επρόλαβε να δώσει.

30.5.2000

ΕΡΩΞΕΙΣ

Απολλωνόβλητος
 κι ενίοτε απόβλητος
Εκατηβόλος
 κι έκτοτε εκηβόλος
Αργυρότοξος
 και μηδέποτε αχειρότοξος.

Αυτοί που φέρνουν τα κεράσια
απ' τα ψηλά βουνά στους σκονισμένους δρόμους
οι σκαραβαίοι που περνάνε πέλαγα
κουβαλώντας τη διαστημική γύρη
στα φτερά τους
οι άνθρωποι που πιστεύουν στο θεό
κι ο θεός τους αποκαλύπτεται
οι άγγελοι που κουβαλάνε
σε μian άδεια ματιά ελαφιού
 μετά το βόλι
τον πόνο όλης της οικουμένης.
Φιλάνθρωποι
κι ασχημομνήμονες
ελεήμονες
και συνοδοιπόροι
Κάνε υπομονή
κι αν δεν υπάρχει άλλος Κόσμος
θα τον δημιουργήσουμε εμείς.

1.6.2000

ΑΠΟΥΣΙΑ

Ένα φιλί
ζεστό ψωμί
και το ποίημα
το επιούσιο.

Στη σκοτεινιά της μέρας
της εργάσιμης
αναζητάς γλαδιόλες
να κρύψεις το πρόσωπό σου

Πάντα τα ίδια λάθη
λες και ο πόνος μάς έγινε
συνήθεια
κι ο χωρισμός κανονικός ρυθμός
στην ιεροτελεστία του ζόφου.

5.6.2000

ΚΑΙ Ο ΙΚΑΡΟΣ ΠΕΤΡΩΘΕΙΣ ΕΠΕΣΕΝ...

Κόψε μου το ποίημα
και θα σταματήσω ν' ανασαίνω
θα πετάξω πάνω από τις ανήλιαγες τρώγλες
σε άλλους γαλαξίες
εκεί που θα επικοινωνούμε
 ερωτικά
και τα ερωτήματα στοιβαγμένα
στο μουσείο των εφήμερων όντων.

Κόψε μου το φιλί
και θα πεθάνω από ασφυξία
θα πλαντάξω μέχρι το άλλο φως
να μου χαριστεί
εκεί που ο Φοίβος στέλνει
 τις ακτίνες του
μακρύς και ανηφορικός ψαλμός
 αλληλούια..

6.6.2000

ΖΩΝΤΑΝΟ ΜΟΙΡΟΛΟΙ

Σε ξυπνάω από έναν ανθώνα
όλο φιλιά και λαθραίες απολαύσεις
για να σε νανουρίσω στην αγκαλιά μου
μέχρι να σημάνει προσκλητήριο
για την πρωινή αναφορά
στο βασίλειο του Πλούτωνα.

8.6.2000

Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

Μπορούμε να ζηλέψουμε κάποιον για αυτό που έχει
ή που είναι
μπορούμε να τον ζηλέψουμε και για κάτι που είχε
κι έχασε
και το αναζητεί
περιφρονώντας ως σκύβαλα
αυτά που εμείς του προσφέρουμε.

Μόνο οι τέλειοι δε ζηλεύουν
και οι Νάρκισσοι που είναι σίγουροι
για την εμορφιά τους
Κι αν θέλεις να δοκιμάσεις
τα αισθήματά μου
πρόσεξε
γιατί δεν είμαι ούτε τέλειος
ούτε Νάρκισσος.

ΣΥΝΕΣΗ

Ο έρωτας είναι άθλημα για δυνατούς
για τους αδύναμους άπειρη θλίψη...

Το τριαντάφυλλο που μου χάρισες
το λένε «ευτυχία»
Έχει τα πέταλα στο χρώμα του σολομού
και θα κρατήσει ενδεχομένως
μέχρι το δειλινό
ή τις πρώτες ώρες της αυγής.

Μια υπενθύμιση
να μη βασανίζομαι
παρά μόνο με το τώρα
αδιαφορώντας για το μακρινό φθινόπωρο;

11.6.2000

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑΣ

Στη χώρα της τρυφερότητας
χαθήκαμε
γιατί κάψαμε το χάρτη
μαζί με άλλα άχρηστα πράγματα
νομίζοντας πως η ανάγκη μας
θα κρατούσε για πάντα
να φιληθούμε
στον αλμυρό μυχό των κυμάτων.

16.6.2000

ΟΥΤΙΣ

Κι εκεί που λες ότι όλα είναι στρωμένα,
τα πουκάμισα καλοσιδερωμένα και τακτοποιημένα
στο συρτάρι,

ένα όραμα

μια οπτασία από άλλους καιρούς:

ο άγγελος του θανάτου να σε καλεί

ερωτικά

στο σπήλαιο που κρύβει τ' αμύθητα πλούτη του

ο Πολύφημος,

και θα βγεις μόνο κάτω από την κοιλιά

ενός αθώου αιγόκερου

για να δραπετεύσεις

προς το φως,

που βελονίζει τώρα τη ματιά σου.

17.6.2000

ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

Πώς κόβεις μία σχέση;
Με μαυριτάνικο σπαθί
όπως ένα κεφάλι;
Ο έρωτας είναι τέχνη πολεμική
όμως εμείς αναθυμόμαστε την Παράδεισο
και γινόμαστε εύκολη λεία
των πειρατών
και των άστρων
που λάμπουν
κλέβοντας το έχει των διπλανών
Προνομιούχοι εμείς
μεγαλογαιοκτήμονες των λειμώνων
με τα ηλιοτρόπια
κληρονομήσαμε την ευκολία
στον έρωτα
στην ποίηση
και στη γραμματική
που προσελκύει τους κουρσάρους
Κι όλα θα ήταν σφριγηλά
αν δεν μας κατελάμβανε
'κείνη η ύπουλη νοσταλγία
για την Παράδεισο
και τότε ο Θάνατος
μια απλή πύλη
χωρίς γοργόνεια
με το κεφάλι της Μέδουσας
σελήνη-σκιάχτρο
ψηλά
στα χωράφια των αυτόκλητων εχθρών μας.

18.6.2000

ΔΥΝΑΜΗ

Η φτελιά με συμβουλεύει να μην παραδίνομαι
στο ευτελές
γιατί εμείς συνεχίζουμε τη μακρά πορεία
και μετά το θάνατο
φυλακισμένοι στην ωραιότητα
των πολυτίμων λίθων οι εχθροί
θα δουν το άστρο μας να λάμπει
και να ταξιδεύει
προς εκείνη τη γωνιά του Σύμπαντος
που καταλήγει το Ορατό.

19.6.2000

ΗΡΩΙΚΟ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΜΑ

Το μίσος τρέφεται με την αιδώ
των θυμάτων
Είναι γι' αυτό που εδώ
δεν προλαβαίνω ν' ασχοληθώ
με τους εχθρούς μου;

Μιλάω με τις ηλιαχτίδες
στην κλίση των κεραμιδιών
Σκαρφαλώνω στα ξυλόγλυπτα
των ταβανιών
στήνω κουβεντολόι
με τις θυσανωτές μορφές
στις τοιχογραφίες
ανασταίνω ορυμαγδούς
από τα βάθη του Χρόνου
για να στολίσω
την αναίμακτη ειδή σου
Συνοδεύω λιτανείες
θρηνωδώντας την ωραιότητα
νεκρών που δε γνωρίζω
ή δε θυμάμαι ν' άγγιξα
ποτέ τη σκιά τους
σε κλειστοφοβικά
δωμάτια ξενοδοχείων
όπου το άλας
τρέπεται σε αιδώ...

Λυσίου 9, 21.6.2000

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Απόστολος άγνωστης θρησκείας
ακόμα και σ' εσένα τον ίδιο.
Καιρός να συγκεντρωθείς στους πόθους σου
κι όχι στο ανασκάλεμα της επιθυμίας
των άλλων.

Η κραυγή σου συναγωνίζεται το φως
στις ρωγμές του Σύμπαντος
που έχει κράτος ο πάγος
γονιμοποιεί γωνιές άγνωστες του αγήινου
κι ερισυφιλεί την ξαστεριά
ανύποπτων πυραμίδων
που κάποιοι τις έχτισαν κάποτε εκεί
και τις ξεχάσανε
γιατί λησμονήσανε την αθανασία
στο λασπωμένο βυθό ενός Νείλου άλλου
που αναθυμώμαστε κάποτε στα όνειρά μας
και θυμώνουμε
όταν κάποιος
φλύαρος
ξυπνήσει τη γενιά μας
από τις φτενές σαρκοφάγους που αναπαύονται
τον ύπνο τον ερωτικό ευνοημένοι
πλασμάτων που γεύονται ένα φιλί
μετά από χρόνια ξηρασίας
φρυγμένοι.

23.6.2000

ΠΡΩΙΝΗ ΑΙΔΩΣ

Το ξωτικό που μου δανείζει τα είδωλά του
φέγγει με χιλιάδες ευχές
για ένα Σύμπαν δικαιότερο
την ώρα που οι γαλαξίες-κανίβαλοι
παίρνουν το πρωινό τους
κι ο τσαλαπατημένος σκαντζόχοιρος
νοσταλγεί
την ελεημοσύνη των σκύμων,
την παραδείσια εκείνη εποχή
που τα κοχύλια
έψαλλαν όλα
σε ανήκουστους τόνους
τη λέξη «ευδαιμονία».

Τήνος, 25.6.2000

COIMBRA

Σε μια χώρα ανείπωτης γαλήνης
πάγωσα με τις δαγκάνες του ονείρου
το παιχνίδισμα των μορφών
με την ελπίδα να σε κρατήσω εκεί
για πάντα
σε μια έκφραση αβάσταχτης ομορφιάς
κι ο ήλιος τρύπησε τις κόρες των ματιών μου
για να μη δω το άστρο σου να βασιλεύει
στο λειμώνα με τους άταφους πόθους
και τους φρυγμένους νεκρούς

Σε μια χώρα ανείπωτης γαλήνης
πλήγωσα με τις δαγκάνες τ' ονείρου
τις νεφέλες
έγινα το κύμα
κι η προπέλα η κατάπτυστος
ταξιδεύοντας στον αιθέρα
που αφήνουν οι σκέψεις των ανθρώπων
στο πέταγμά τους.

Τήνος, 25.6.2000

ΥΒΡΙΔΙΟ

Η ύβρις του ξινισμένου χόρτου
Ο εσμός των ισχνών αγελάδων
που γυρεύουν παρηγοριά από το πουθενά
και το Πουθενά δεν τους αποκρίνεται.
Αντέχουμε όλοι τη μέρα χωρίς δεκανίκια
και τη νύχτα στήνουμε τα τσαντίρια
της ψευδαίσθησης
για να πουλήσουμε τα ζαχαρωτά της μνήμης.

Το υβρίδιο της Ύβρεως.
Η ύβρις των υβριδίων
ο υβριδισμός του πόθου
ο υπερτροφισμός της επιθυμίας·
αναζητούμε κάθε μέρα την τιμωρία
κι ο τιμωρός δεν έρχεται.
Μας άφησε εδώ να περιφερόμαστε
αυτομαστιγωνόμενοι,
καταδικασμένοι στην έσχατη ποινή:
την περιφρόνηση των ασωμάτων.

29-30.6.2000

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Διαλέγω πάντα παράθυρο
κοντά στα κάγκελα της φυλακής μου
και τα χελιδόνια με περιγελούν
με το ακατάστατο πεζοβόλημά τους
Πετούν χωρίς να τρακάρουν
κι ο σπόρος στα χέρια μου
μένει ορφανός.

Βλέπω τον μαυριτανό πολεμιστή να περιίπταται ενός κυπαρισσιού. Ταξιδεύω μαζί
του σε αλμυρές αγκαλιές, λαθραία φιλία, ζηλόφθονους συζύγους. Η βαριά
ατμόσφαιρα των λουτρών, το μετάξι και ο κέδρος του Λιβάνου. Το βαμβάκι που δεν
μπορεί ν' απορροφήσει τη θλίψη μας.
Και τα χελιδόνια βυσσοδομούν τη σιωπή με το άσκοπο συναγέλασμα των σωμάτων
λησμονώντας το σπόρο στα χέρια μου ορφανό.

Κέρκυρα, 1.7.2000

ΑΡΙΕΛ

Το τελώνιο που ποθώ
 έχει μια μνήμη ελαστική
 που χωράει όλη την οικουμένη.
Θα φανταζόταν ποτέ κανείς καλύτερη τιμωρία
 για έναν μισάνθρωπο;

Αρχίζω να βλέπω μέσα από τα μάτια σου
αρχίζεις να βλέπεις μέσα από τα δικά μου τα μάτια,
κι ο κόσμος μου φαίνεται ερωτικός
γεμάτος πυρκαγιές στα δασωμένα στήθια
των παλικάριών
γεμάτος κραυγές στις λεκάνες των κοριτσιών
που περιμένουν να λευτερωθούν από την αγωνία
μιας κυοφορίας χωρίς παρελθόν
χωρίς το πυρωμένο άγγιγμα των σωμάτων
με νύχια αλμυρά
και το φιλί
 μια πολυτέλεια
σ' έναν κόσμο φαντασμάτων
 Δεν κοστίζει τίποτα
για το τίποτα να σπαταλιέσαι.

Κέρκυρα, 2.7.2000

PROSPERO'S CELL

Γιατί πετούν τα χελιδόνια πάνω από
την Κέρκυρα;
Τα βασανίζουν οι σκέψεις των πεθαμένων
που ορέγονται να τσιμπήσουν το τελευταίο σπυρί
αθανασίας.

Ένα παράθυρο καθρεφτίζει τα απέναντι κεραμίδια
και μοιάζει ο τοίχος με σκηνικό.
Ταγμένος εδώ να τραγουδώ
μία αιωνιότητα που δε χάνεται,
με το άσκοπο πέταγμα των χελιδονιών
με το ανόητο ξυλοκόπημα των τζιτζικιών
με την αδέσποτη απελπισία των γλάρων.

Κέρκυρα, 2.7.2000

ΚΑΛΑΜΑΤΑ

Το γαλάζιο είναι πιο γαλάζιο
μέσ' τα μάτια σου
βάρκα που δεν εξόκειλε ποτέ κανείς
και δεν πλοήγησε κανένας.

Οι αναμνήσεις μιας παιδικής ηλικίας
που νομίζαμε θαμμένη
στις απλωμένες μπουγάδες των νεοκλασικών,
στην κορεσμένη δίψα των σεντονιών
που όλο παλεύουν να καλύψουν του άγουρου
την αιδώ
κι όλο εκείνη αποκαλύπτεται,
με κραυγές που τρομάζουν το σμήνος
των πελαργών
από την ακτή της Αφρικής
με τους φοίνικες
κυνηγημένοι.

Κέρκυρα, 2.7.2000

ΕΓΚΛΕΙΣΤΟΙ ΣΤΟ ΦΩΣ

Στα γαλανά νερά λησμονήσαμε το Θάνατο
κι ο Χάρος μας επισκέφθηκε
με κροταλίες και όχεντρες
στάζοντας το φαρμάκι το ηδύ
που πίνουν οι ερωμένες των κατάκλειστων
 παραθυριών
όταν της πλησμονής το τρέμουλο
 τις συνέχει
και σκιάζεται ο κόσμος όλος
από τον ήλιο της προσμονής
 που όλα τα αντέχει
 και τίποτα δεν υπομένει
εξόν το πάτημα σου το βαρύ
 στην εξώπορτα
και τον ήχο των κλειδιών.

Κέρκυρα, 7.7.2000

ΚΑΛΠΑΣΜΟΣ, Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ

Ζητώ να ιππεύσω τον τράχηλό σου
να κατεβώ στην γαστέρα σου
την πολυφιλημένη
να γυρίσω το μέτωπο γαληνό προς τ' άστρα
για ν' αντικρίσω την παλάμη σου φουρτουνιασμένη
απ' των σωμάτων τον πυρρό καπνό
και το αχνό λιβάδι των κάστρων
που πυρπόλησαν την κόμη σου την κοιμωμένη
σε γιασεμιών πυκνόν αφρό
και στον πικρό κυματισμό των ασωμάτων.

Γλυφάδα Κέρκυρας, 7.7.2000

ΔΑΥΛΟΣ ΑΝΑΜΜΕΝΟΣ

Την ώρα που ο κρόκος αναγνωρίζει το είδωλό του
κι ο κωπηλάτης αποφασίζει να μετασχηματιστεί
σε ακρίδα
έσκυψα ν' ακούσω τη φωνή σου:

– Αγάπα με πιο σιωπηλά.
Ξέρω ότι με βλέπεις
ξέρεις ότι σε βλέπω
στα όνειρά μου
Άδωνι στεφανωμένο.
Αγάπα με πιο σιωπηλά
κι εγώ θα παραστέκω
στο κρεβάτι του πόθου σου
πυρακτωμένος.

Γλυφάδα Κέρκυρας, 7.7.2000

ΟΝΕΙΡΟ

Πώς γίνεται όλος ο κόσμος ένα κρανίο
που μπορείς να το θρυμματίσεις
στην αγκαλιά σου;

Πρώτα ήταν η θάλασσα
κι έπειτα ο τύμβος ο ενάλιος
που υποψιαζόμασταν
το σφυροκόπημα των γλάρων
Έπειτα ήρθαν οι ύαινες
να ξεθάψουν τα σώματα του έρωτά μας
κι εσύ τσιγγάνα-μοίρα
 με προειδοποιήσες:
«είναι μικρή· δεν θα σ' αφήσουν οι δικοί της
 να την παντρευτείς».
Το σπίτι είχε ένα πατάρι για βιβλία
μ' ένα γραφείο
 σφηνωμένο
στο παραθυράκι.

Κέρκυρα, 6.7.2000

ΣΙΣΥΦΟΣ-ΑΝΤΙΒΑΡΥΤΗΤΑ

Άλλοι παίρνουν τα κατηφορικά μονοπάτια
την ώρα που ξεκρίνεις ανάμεσα στα πεύκα
το αλεξικέραυνο ενός τρούλου
φορτωμένος το σάκο με τα λιθάρια του Σίσυφου
Λίγο ακόμα και θα ήταν αρκετό
να καρφώσεις τη ματιά σου στο γαλάζιο
εις τον αιώνα τον άπαντα
και τότε το βάρος όλο θ' αναληφθεί
στο θρόνο του Διός
εκεί που οι Ολύμπιοι
επιδίδονται σε πειράματα κλωνοποίησης
με τον Πήγασο και τη Σφίγγα.

Hotel Cavalieri, 5.7.2000

ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Το ρολόι χτυπούσε 12.000 π.Χ. Οι μάγοι βγήκαν να γητέψουν τους δεινόσαυρους για να μπορέσουν να πάνε τα παιδιά στην ιχνογραφία. Κι ο ψηλός, λεπτός πρίγκιπας με τ' αμυγδαλωτά μάτια κινήθηκε ανήσυχος στο πυραμιδωτό του ανάκλιτρο ικανοποιώντας τα πρωινά αιτήματα της οικογένειας σε μύθο, έρωτα και τροφή...

Ανασηκώνω συχνά το σεντόνι των φαινομένων
με τη σημαία του δειλινού
κι ακούω ήχους παράταιρους
απ' το επέκεινα.

Πώς να ήταν άραγε αν ήμουν γεννημένος
πράγματι εδώ
κι όχι στην άλλη πλευρά των πραγμάτων
εκεί που όλες οι σήραγγες οδηγούν
στο πουθενά
στο σκοτάδι

και στο κρύο
Το κορμί του Όσιρι
ένα λιβάδι σπαρμένο
λωτούς, κρόκους και ανεμώνες
που κινούνε το κεφάλι τους αργά
κι εποφθαλμιούν τα χελιδόνια
που πάνε να σβήσουν
στη γειτονιά των φλύαρων πλανητών.

Σιδάρι, 5.7.2000

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ

Το ανέφικτο με πλήγωσε
απρόσμενο
χαϊδεύοντας το κεφάλι του βασιλικού
κι η γλάστρα αναθάρρησε
ευελπιστώντας – η τρελή –
πως αυτή η άπειρη τρυφερότητα
θα διαρκούσε για πάντα.

Τώρα θα σου δώσω όλα τα αηδόνια
να σου τραγουδήσουν τη λέξη ευτυχία
τώρα θα σου νοικιάσω όλα τα τελώνια
για να σταλάξουν στα μάτια σου το μαγιοβότανο
τώρα θα τραγουδήσω χίλιες και μία νύχτες στο πλευρό σου
«κι αν το λουλούδι μαραθεί ο βολβός όμως μένει»
βαθιά ριζωμένος στο χώμα το γλυφό
το ροζιασμένο, σβώλους το αίμα
από την περυσινή επανάσταση εις τις αποικίες
του Σύμπαντος, όταν το έλλογο σύρθηκε πίσω
από το άρμα του άλογου
κι ο Αχιλλέας θριαμβολογούσε άλλη μία φορά
πάνω στο πτώμα του Έκτορα που αγάπησε τις γυναίκες
και την Ανδρομάχη.

Αυτή την ελευθερία
ποιος θα μα της ζητήσει ξανά
τώρα που οι καιροί σκουραίνουν
και το ποδοβολητό των Κένταυρων
των αφρισμένων
προειδοποιεί τους φτηνούς
πως μια καινούργια εποχή των Ελλήνων
θα έρθει.

Κέρκυρα, 8.7.2000 – Αθήνα 11.7.2000

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

–Τώρα θα κατοικήσω στα όνειρά σου
αφού το σώμα σου
πόρτα κλειστή και παράδεισος
για τα παρόντα και μέλλοντα
–Και μην πεις ότι δεν προσπάθησα
να σε προειδοποιήσω
για το λίβα που καίει τα σπαρτά
–Και μην μου πεις ότι δεν πάλεψα
να σε προστατέψω
από το βαθύτερο εαυτό σου
–Το νερό μπορεί να φιλήσει
με δρόμους που η γη δεν κατέχει
και η λάβα αγνοεί
ο δε άνεμος αλαζών
 προσπερνάει.
–Εξαϋλώσου στο αχανές
 να μη σε βρει ο θάνατος
 όταν περνάει.

14-15.7.2000

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Το σώμα ταξιδεύει εκεί που η λογική
δε μπορεί να φτάσει
και γυρίζοντας κουβαλάει
τη γύρη κόσμων ασύλληπτων
στον κοινό νου.

Το σώμα ξέρει
ό,τι η ενοχή σου αρνείται...
Δέντρο που του στέρησαν τον καρπό
και τον πόθο
Μέσα σε βάτους
και θημωνιές αλλόκοτες
ρίζωμένη
η επιθυμία
να ταφείς στο φως
με το δειλινό για σημαία
κι άρωμα γιασεμί στ' αυτί,
να δεις τη γέννηση
καινούργιων κόσμων
και το παρασαντάλιασμα άλλων
και νά 'σαι εκεί,
στην αιωνιότητα,
ακλόνητος
με το χαμόγελο
του Αμενόφιδος του Τρίτου.

17.7.2000, πανσέληνος, μετά από ερωτική νεροποντή – 18.7.2000

ΑΓΙΟΣ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

Με ονειρευόσουν κάτω από την Ακρόπολη
με το σώμα που είχα μια φορά.
Πώς χάνει κανείς την ψυχή του
πώς την ξαναγοράζει;
Και τι χρώμα άραγε θα παίρνουν τα δειλινά
όταν γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι;

–Θα εμφανιστώ με τα σημάδια μου
γυμνός μπροστά σας
να με πετροβολήσετε.
Βεβήλωσαν τόσοι πολλοί το σώμα μου
με όλους τους γνωστούς και άγνωστους τρόπους
που καθαγιάστηκε.
Τελευταία βλέπω τον εαυτό μου
από ψηλά
σαν ένα σκουπίδι στα ρείθρα του δρόμου
και είμαι τόσο εύκαιρος να σας αγαπήσω όλους
που τρομάζω
για τον πόνο που συνεπάγεται μια τέτοια ευκολία.
Τι σημασία έχει;
Ούτως ή άλλως δεν είμαι αξιοπρεπής
Κι έχω μάθει να πληρώνω τοις μετρητοίς
και με τόκους!
Προσέξτε μόνο όσοι είστε από νερό
μην πλησιάσετε πολύ
γιατί ο ατμός που θα γενεί
θα τυφλώσει τα μωρά της φοινικιάς.

Κυριακή, 23.7.2000, μετά την τρίτη καταιγίδα

ΑΠΙΣΤΙΑ

Το κεφάλι μου πλέκεται
στα δίχτυα της μασχάλης σου
και δε θέλω να ελευθερωθώ
παρά μόνο αδράχνοντας έναν άλλο κορμό
που κινείται αδέσποτος προς τα ερέβη
την ώρα που ταπεινός περιηγητής αυτός
σε κοιτάει ν' απομακρύνεσαι
από την αγκαλιά του.

Πώς μπορεί να ελευθερωνόμαστε μέσα
από ένα άλλο φιλί
μοιρασμένο στα τρία, στα δέκα
ή στα δεκαπέντε;
Οι πνιγμένοι μας αποχαιρετούν
με τα κουρέλια τους
και μια γοργόνα χύνει δάκρυ πικρό
που δε θα μας ξαναδεί.
Πάνω είναι το φως
και η ορθότητα των συννέφων.

Πώς μπορείς να παγώσεις το λεπτό;
Πώς μπορείς να φυλακίσεις τον αέρα
όταν επιζητείς τη δροσιά του,
τη μυρωδιά που φέρνει από άλλες αγκαλιές
και το βαρύ τάγγισμα φιλιών φαύλων;

Έμεινα ώρες να σε κοιτάζω
να απομακρύνεσαι
Έμεινες ώρες να με θωρείς
να φεύγω
και να δείχνω πιο σταθερός
παρά ποτέ.

25=27.7.2000

ΣΤΕΡΗΣΗ

Σε βλέπω να φεύγεις και να έρχεσαι
με την απελπισία ενός πνεύματος
φυλακισμένου στη φωτεινότητα του πετρώματος.

Σε βλέπω να φεύγεις και να έρχεσαι
με την ετοιμότητα ενός κάλυκα
που περιμένει την επίσκεψη
σφηκός άστατου.

Σε βλέπω να φεύγεις και να έρχεσαι
με την ηδονή ενός αμνού
που περιμένει το λύκο τον κακό.

Σε βλέπω να φεύγεις και να έρχεσαι
με τη βεβαιότητα ότι θα ξανάρθεις
κι όλη την απελπισία
που αυτό συνεπάγεται.

30.7.2000

ΓΡΑΠΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Ο έρωτας μία άπειρη τρυφερότητα
ένα χάδι πάνω από το έρεβος.
Μη θεωρήσεις τίποτα δεδομένο.
Κάθε μέρα κερδίζεις
το φιλί και τον άρτο τον επιούσιο.
Ο εραστής.

Τρίτη, 1.8.2000, 18:30, λίγο πριν την πρόβα του «Σπηλαίου της τραγωδίας»

ΤΟ ΤΕΛΩΝΙΟ ΔΕ ΜΕΝΕΙ ΠΙΑ ΕΔΩ

Να ξυπνάς στην αγκαλιά του άλλου
με όλων των ανέμων τα φιλιά
και να 'χεις φύγει
εδώ και πολύ καιρό
με το μπάτη, με το σορόκο, με το γαρμπή
με το σιμούν
με τον πετροφάη
Να ξυπνάς στην αγκαλιά του άλλου
και ν' αναθυμάσαι
χαρούμενα πρωινά
με τις τελετές του Πανός
και την ανάσταση της σαρκός
όπου το θαύμα συντελείται
ενός κεραυνού
που ανθίζει δειλά
στα πέλαγα
στολίζοντας τους βράχους
με κυκλάμινα
κι ο αετός
που δειλιάζει να μπήξει τα νύχια
στο θύμα του
μην τύχει και το πληγώσει.
Ξύπνησα στην αγκαλιά σου
και σε κοίταζα:
πόσο ξένος
και πόσο οικείος
μπορεί να είναι
ένας άνθρωπος
όταν του αποξηράνουν
την επιθυμία!

2.8.2000

Μάθε με να σ' αγαπώ χωρίς αγωνία
κι εγώ θα σε ξεναγήσω
στον κόσμο των μεγάλων.

Το σώμα σου ήταν λαχείο
που έσκισα πριν την κλήρωση.

Ζηλεύω τις παλιές σου αγάπες
αλλά δε βιάζομαι να τις συναντήσω.

Ο κήπος των ονείρων σου
είναι ανοιχτός στην ανήσυχη περιέργειά μου,
όμως δε θά 'θελα να είναι ξέφραγος.

Πώς φεύγεις από μια ψυχή
που σε φιλοξενεί στα όνειρά της;
Πώς ξορκίζεις ξένους εφιάλτες;
Τ' αστέρια μας χαμογελούν
με τις γροθιές τους
κι ένας γέρος πίθηκος
χαμογλάει
σε μια θημωνιά
που του ψιθύρισε κάτι.

3=5.8.2000

ΒΑΣΣΕΣ

Αφήστε τους ναούς να λουστούν
στη θάλασσα
Ο Επικούριος Απόλλωνας
βιάζεται να συναντήσει το θείο Ποσειδώνα
κι ο Αίολος απειλεί
να ταράξει τις Νύμφες
στο άντρο του Πανός
Οι Νηρηίδες περιμένουν επίσκεψη
των εξαδέλφων Ναϊάδων
κι ο Ηρακλής ζηλεύει τη δόξα
του Προμηθέα.

6.8.2000

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Θα γίνω όλοι οι εραστές του κόσμου για σένα
και θα σε καρτερώ
με τους ανέμους που φυσάνε
από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα.

11.8.2000

ΕΛΕΥΣΙΣ

Η τετράχρονη ιέρεια
διδάσκει με περισσή σοβαρότητα
τα βήματα στους πρόσφυγες
και το πνεύμα του τόπου
κινεί αυτόνομα τα πέλματα
των χορευτών
σε ένα ρυθμό που συνηχεί
με τις ελιές και τις λεύκες
στο μεγάλο αντηχείο του Σύμπαντος
για να μεταφέρει στο αυτί του θεού
τον ήχο των ζαριών
μιας παρτίδας που δεν ξέρει το τέλος της.
Ήρθαμε όλοι εδώ με μια αποστολή:
Να γίνουμε ακόμα ένας κόκκος χαλαζιακής άμμου
στην κλεψύδρα αυτού του παιχνιδιού.
Τίποτα παραπάνω. Ας πάψουμε να
υπογράφουμε τα πονήματά μας
κι ας γίνουν όλα έργα Αωνύμου στην
υπηρεσία ενός ιερού σκοπού.

Το θαύμα του Έρωτα...
 Το μυστήριο του Θανάτου.
Ανέβα στον Όλυμπο
 και μη σταθείς
ούτε κι αν σου φράξουν το δρόμο
 σύννεφα ερμητικά.
Άγγιξε το φεγγάρι
 και για μένα,
για όλους τους κουλούς, χωλούς
και λυμφατικούς
 αυτής της οικουμένης.
Σε περιμένουμε να κατέβεις,
 με τα μήλα των Εσπερίδων,
 με το λωτό της ιερής σκοτεινιάς των πυραμίδων,
 με τον ιδρώτα από το κοριασμένο
 μαξιλάρι της Κλεοπάτρας,
 με τον αυλό του Πάνα
που φυσάει μια μελωδία αγέρωχη
σαν τον αγέρα,
εκείνον που ορέγονται τα κυπαρίσσια
και το ξινάρι αναπολεί
 τη μυρωδιά της στάχτης,
τα δαχτυλίδια των νεκρών,
που περιμένουν αφημένα το χιόνι
 στο συλημένο τάφο
 να τα καταυγάσει.

14.8.2000

ΨΑΛΜΟΣ

Θ' ανάψω τα χρυσόγαρα
στη γυάλα που όλοι ονειρεύονται τον Οιδίποδα
Θα γίνω το πιάνο σου
σε μια συμφωνία σαλιγκαριών και φρύνων

Ξόδεψα το θυμίαμά σου
σε άλλους βωμούς
ελπίζοντας ότι θα σε σβήσω
από τη ματιά μου
μα το θυμίαμα σώθηκε
κι ένα ποτάμι νερό
δεν μπορεί να κορέσει
τη δίψα μου για σένα.

Τρέχει πυρρό
το στόμα σου
κρήνη που δε δροσίζει
λάβα τα πυρωμένα τα κορμιά
στου πόθου το απομεσήμερο
χαρίζει.

Κορμί, κεντρί ασύλληπτο
θάνατος δίχως πέτρα
άσε με στη λεκάνη σου
να 'ρθώ
να σ' αποχαιρετήσω
με τον τρόπο
που κουνάνε τα πανιά
στα σφουγγαράδικα
οι άνεμοι
λέγοντας
«Δε θα γυρίσω».

15.8.2000

ΔΗΜΩΔΗΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Χωρίς την καλησπέρα σου
 δε βγαίνει το φεγγάρι
Χωρίς την καληνύχτα σου
κάκτοι στο προσκεφάλι μου και βάτοι
Χωρίς το χαμογέλιο σου
η όψη όλου του κόσμου σκοτεινιάζει
στον καθρέφτη της ψυχής μου

Μάνα, κλαδί εφτάνησο
 μάννα, κορμί βουνίσιο
 μάννα και πώς να ελευθερωθώ
 από τον πόθο, που χωρίς αυτόν
 δεν ημπορώ να ζήσω;

16.8.2000

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΚΑΤΑΡΑ

Θα καταφύγουμε πάλι
στα γνωστά και άγνωστα αποθέματα μοναξιάς.
Ο γρυπαιετός ξύνει μόνος τα νύχια του
ατενίζοντας τα βουνά
και το χιόνι δε μπορεί να τον πληγώσει.

18.8.2000

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Όλα περνούν κι όλα ακούγονται
σαν πυροβολισμός
μέσα από διπλό καθρέφτη
Κι έπειτα αναρωτιέσαι
πώς να ήταν η ανάκλαση των ειδώλων
πριν
κι είναι σκληρό το τώρα
με τα κομμένα δάχτυλα
και το αίμα που δε λέει να παγώσει.

23.8.2000

Η ΜΑΝΑ ΤΩΝ ΞΩΤΙΚΩΝ

–Στη συστάδα των βλεμμάτων σου
προσφεύγουν τα τελώνια
να βρούνε καταφύγιο
από του πόθου τα αηδόνια,
Σειρήνες μακρυφτέρουγες
και βαλανοτραφούσες.

Νοσταλγείς τη φυλακή του έρωτα
και τα καφασωτά,
που πόθου αεράκι δεν ανθίζει
μπιγκόνια,
δεντρολίβανο
και κέδρος του Λιβάνου.

–Θα πάρω το κλαδάκι σου
για να σε ξεναγήσω
στη χώρα που ο λίβας
διακορεύει τα σπαρτά.

27.8.2000

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΦΤΕΡΟ

Δεν αντέχω άλλες αλήθειες σήμερα.
Κράτα την αλήθεια σου για άλλη φορά,
όταν συναντηθούμε με Ερμή φτερά
κι αγγέλων βιασύνη.
Τότε θα σου φτιάξω το τσουλούφι
που σου πέφτει από τα μαλλιά
και θα σ' αποχαιρετήσω
με τον αίνο που λένε τα παιδιά
στον ήλιο
όταν φοβούνται ότι δεν θα ξανα-
ανατείλει.

28.8.2000

ΤΟ ΜΕΣΑ ΤΡΕΜΟΥΛΟ

Κοίταξα τη λεύκα να ριγά
αντίθετα με το πετάρισμα των κυμάτων
και το μέσα τρέμουλο δε λέει να πάψει
ανάστροφα απ' όλες τις προοπτικές
να ζήσουμε μαζί
να ευτυχήσουμε
εν πλήρει ευδαιμονία
όπως τα ξωτικά διασταυρώνονται
στο δίσκο του φεγγαριού
και οι ψυχές
ζυγίζονται
στου Καιρού το βόλι.

29.8.2000

ΦΛΟΙΣΒΟΣ

Οι άνθρωποι που παραπαίουν
στην αποβάθρα
ανάμεσα μέσα Καιρού
και έξω Κάλλους
αναζητούν για το έχει τους
την κρυψώνα εκείνη
που οι πέτρες γίνονται χρυσάφι
και ο τρίποδας της Πυθίας
νοσταλγεί
τη μαντική δάφνη.

30.8.2000

ΑΝΑΘΗΜΑ

(σημειώσεις για ένα μυθιστόρημα που δε γράφτηκε)

I.

Ταξίδεψα σ' ανύποπτους
λειμώνες
έφιππος σε ύπερο θρασύ
που παραμερίζουν οι γλαδιόλες
στο πέρασμά του,
νταλικά τριαξονική
με οδηγό τον Άρη.

II.

Φεύγεις συχνά από το σώμα σου
για να χαθείς σε ήλιου
μονοπάτια.
Φεύγεις συχνά από τα όρια
και μετά ασφυκτιάς
στο φρικτό κορμί σου.
Πώς θα ήταν αν όλοι ζούσαμε
καβάλα στον άνεμο;
Πώς θα ήταν αν γυρνούσαμε
κάθε μέρα και μ' άλλο Πήγασο
στο ιπποφορβείο;

III.

Εκτινάσσοντας αχινούς
από τα μαλλιά
και ηφαιστειακή λάβα
βγήκες στους κήπους
να λάμπεις
με τη σελήνη για σημαία
και το δρεπάνι του Χάροντα.

IV.

Οι θάμνοι δε μπορούν να σβήσουν τη λύσσα σου
νοσταλγία μιας εποχής
που το εγώ γίνεται το Άλλο
και το Όλον νοσταλγεί
την εποχή της στάχτης.

τα παιδιά μας.

IX.

Η ομπρέλα στο βυθό της πισίνας
καρφώνει τον ουρανό
και τα παιδιά βουτάνε
για ν' αποκαταστήσουν
την τάξη.

X.

Τα κενά στη σκέψη σου
ρωγμές σε πολύτιμο λίθο
που κανείς,
μήτε η αγάπη
μηδέ ο έρωτας
μπορεί να γεφυρώσει.

XI.

Μιλάει με θαυμαστικά
εις ένδειξιν μεγάλης θλίψεως.
Μία βάρκα πηγαίνει ίσια
χωρίς βαρκάρη
και τα κύματα της χαρίζονται.
Είναι πολλές φορές αληθινό:
το πηδάλιο σπασμένο,
ένα άλλο Χέρι αναλαμβάνει το τιμόνι.

XII.

Τ' αστέρια πορτοκάλια σε κήπο μυστικό.
Κάποτε αυτά τ' αστέρια κρέμονταν
από το ταβάνι
όταν με φιλούσες
κι είχες το νου σου στην Κίρκη.

XIII.

Το γαλάζιο είναι πάλι γαλάζιο.
Άγνωστοι ιχθυόσαυροι
μας τρελαίνουν με τον αλαλαγμό τους
κι η σκοτεινιά τείνει να υποχωρήσει
στον Απόλλωνα
που ετοιμάζεται ν' ανατείλει.

XIV.

Ξύπνησα ένα πρωί
και ο πόνος εκ μεταφοράς
–όπως στα λογιστικά βιβλία–
είχε μηδενιστεί.
Έμενε μόνο η γλυκειά ανάμνηση
μιας οπτασίας
και το σώματα αλλάζουν στον ήλιο
το φιδοπουκάμισό τους.

XV.

Γιατί η Ελλάδα δε σ' αφήνει να βυθιστείς
στη θλίψη.
Φυλάγουν τα περάσματα προς τα Ερέβη
οι σαΐτες του Απόλλωνα.

–Ελέησέ μας να δούμε Θεού πρόσωπο
εμείς, οι κεκαυμένοι των τροπικών,
οι παλινοστούντες με τους δροσουλίτες,
οι ασχημομνήμονες.

XVI.

Τώρα η θάλασσα είναι λάδι
και συ δεν ανήκεις πια στον κόσμο
των ζωντανών.
Περνάς ανάμεσά τους και τρομάσσουν
σα να τους άγγιξε αύρα μυστική
Οργώνεις τα οχηματαγωγά,
εισέρχεσαι σε θαλάμους,
συλλαμβάνεις τους ανθρώπους
στις πιο ιδιωτικές τους στιγμές
και μόνο μια φορά πήγαν να σου έρθουν
δάκρυα στα μάτια
όταν είδες μία βαρκούλα να γράφει
«ΕΥΤΥΧΙΑ».
Μα το δάκρυ δεν ενότισε
κι έμεινε εκεί πετρωμένο
να κοροϊδεύει τα ερέβη,
δακρυσμένο μου εσύ
αερικό,
και ξωτικό
και φάντασμα.

XVII.

Το φίδι με παρακολούθησε
να κατεβαίνω
την απάτητη προκυμαία
και ζήλεψε την αφοβία μου.
Τα ζωντανά γης και θαλάσσης
βρυχήθηκαν για να με υποδεχτούν
μην καταλαβαίνοντας
πόσο απελπισμένος
μπορεί να είναι ένας άνθρωπος.

XVIII.

Ο ουροβόρος όφης
εκόρεσε για λίγο τη δίψα του
κι αποκοιμήθηκε.
Τότε οι άνθρωποι πανηγύρισαν
και μίλησαν για καλές μέρες
που θά 'ρθουν,
για νέα Αναγέννηση.
Οι σοφοί αγρυπνούν,
αφουγκράζονται τις ζυμώσεις
στην κοιλιά του κήτους.

XIX.

Έξω από τα όρια
εκεί που το Εγώ συναντά το Όλον
αναπολώ το Ζευγάρι
που δεν ευδόκησε να ενωθεί
και δε λυπάμαι
για τη σκλαβιά,
για τη νέα ζωή
που θα έφερνε αυτός ο γάμος.

XX.

Τώρα το φως
διατρέχει αχανείς εκτάσεις
για να συναντήσει το Σκοτάδι σου.

Γιατί το Φως είν' εξαίρεση
και το Σκοτάδι κράτος
κι ο Έρωτάς τους
θα γεννήσει το Αύριο.

XXI.

Η πεταλούδα
με το πάτημα του βροντόσαυρου
αποκαλύφθηκε
και μου ξανάφερε
δυο μαύρα μάτια
που αποκοιμιόμουν να τα φιλώ
και παραμόνευα να τα *ονειρεύω*.

XXII.

Είμαστε ερωτευμένοι με τον Έρωτα
κι όχι με την αρχή της ηδονής
όπου όλα κατακρατούνται
στην κρησάρα του Χρόνου
και το χέρι αναπολεί το κορμί
του Εκατόγχειρα.

XXIII.

Σαν ογκόλιθος ριγμένος στη μέση
του Πουθενά
ακούω τα ηφαίστεια
να ιδρώνουν λάβα
και χαίρομαι
γιατί το Φως βρίσκει πάντα
δρόμο προς το Σκοτάδι
εκεί όπου δεν έχει κράτος
η Τήξη.

XXIV.

Άφησε το αγέρι
να σου κουρέψει τα μαλλιά
Ούτως ή άλλως
η λάβα
πέτρωσε τις κόρες
των ματιών σου
σε περίεργα σχήματα
και το τριαντάφυλλο
μπήχτηκε
στη σήραγγα τη φριχτή
χωρίς ούτε ένα πέταλο
να χάσει
τη μετάξινη θωριά του.

XXV.

Ξέρεις
ότι τους άλλους
δε μπορείς να τους κοροϊδέψεις
και το κυνικό προσωπίο
πείθει μόνο τους αφελείς
–κι αυτούς για λίγο.
Κάτω από τη μάσκα
τα μάτια σου
κόκκινα από τον πόνο
αναστενάζουν οδύνη.

XXVI.

Βούτηξα στο φως
με την απελπισία ενός δρυοκολάπτη
που έπαθε αγκύλωση
κι απέμεινε αργός,
με το δάσος να παραπονείται
που έχασε τη μουσική του.

XXVII.

Πρόσεξε μη βουλιάξεις
στη στάχτη των περασμένων
και χάσεις τον ήλιο
που ματώνει τα νερά.

XXVIII.

Τα καράβια φορτώνουν κηπευτικά
για τα νησιά
και τα νερά του λιμανιού
λερώνουν λιγότερο
από το έρεβος των ανθρώπων.

XXIX.

Στην αντιζηλία μας γινόμαστε
Ολύμπιοι θεοί
κι όταν το αντικείμενο του πόθου
καταστραφεί
βουλιάζουμε στην αυτοεπιτίμηση.

XXX.

Τώρα όλα τα πουλιά πέταξαν
προς τη χώρα εκείνη
που δεν έχει ακόμα επισκεφθεί

κανείς
και μας περιμένει
μετά τη λήξη του χρόνου
μετά το πέρας της εποχής.

31 Αυγούστου με 28 Σεπτεμβρίου του 2000.

ΘΕΣΠΙΣ

(δραματικός μονόλογος)

Το να είσαι πρόσωπο του μύθου είναι κατάρα κι ευλογία. Τίποτα παραπάνω από μια μάσκα, καμωμένη από τρύγη. Χάνομαι ξωπίσω της και γίνομαι ήρωας, θεός, ημίθεος. Ο Χορός μου απαντάει κι εγώ τον παρασέρνω, κάθε φορά σε άλλο τόνο, σε ψηλότερη ένταση. Είναι στιγμές που ξεχνιέμαι και δεν αντιδρώ όταν οι θεατές διαμαρτύρονται γιουχαΐζοντας ή πετώντας σύκα και καρύδια. Το άλογο μου περιμένει υπομονετικά να ζευτεί το κάρο μασουλώντας αγριόχορτα στην άκρη του δρόμου. Οι φούρνοι αναδίνουν την ευωδία του φρεσκοψημένου ψωμιού κι εγώ αναρωτιέμαι αν θα βγάλουμε και σήμερα τον άρτο τον επιούσιο. Οι φακές χυλώνουν στο καζάνι που μοσχοβολάει δάφνη και σκόρδο. Λάδι ωμό κι ευωδιαστό ξύδι συμπληρώνουν το πιάτο. Κάποτε βράζουν μαζί και χόρτα. Όμως ας μη συζητάμε ακόμα για φαγητό. Πρέπει να κάνουμε πρόβα. Οι χωριάτες μαζεύτηκαν και προσπαθούν ν' αποστηθίσουν τα λόγια. Άλλοι μουρμουρίζοντας κάνουν μεγάλες χειρονομίες κι ένας δένει μαντήλι στο κεφάλι για να ξεφύγει από τον ήλιο. Η πνιγμένη φωνή ενός τράγου δείχνει πως η Φύση συνεχίζει αμέριμνη τη δουλειά της. Δεν ξέρω τι είναι η Τέχνη. Θα με πούνε πατέρα της τραγωδίας. Όμως δεν ξέρω τι είναι αυτό το είδος κι οπωσδήποτε δε χρειάζεται να είμαι εγώ ο πατέρας της. Προηγήθηκαν άλλοι πολλοί: στα πανηγύρια, στις θρησκευτικές εορτές, στις τελετουργίες. Μία ατέλειωτη σειρά μίμων που τους άρεσε να παρασταίνουν τα πάθη τους και τα πάθη των άλλων ανθρώπων, ίσαμε να γλιτώσουν από αυτά. Αυτή η αλυσίδα δεν έχει αρχή, δεν έχει τέλος. Θα συνεχίσει και όταν η τραγωδία θα έχει παρακμάσει τα δύσκολα χρόνια της ξένης κατοχής, όταν η μεγάλη πυρκαγιά θα γίνει λυχναρακι και ο υποκριτής-αιιδός, ο αυλητής και ο παντόμιμος θα δώσουν πνοή στο υβρίδιο που λέγεται «παρακαταλογή». Από αυτή θα γεννηθούν οι παραλογές που θα μεταφέρουν στο δημοτικό τραγούδι το ύφος και το ήθος της αρχαίας τραγωδίας (αυτού που εσείς αρέσκεστε ν' αποκαλείτε έτσι). Τώρα είναι όλα ακόμα απλά και κανείς δεν τέμνει τη χαρά με το νυστέρι. Και το ρίγος, το δέος, η απόκοσμη ανατριχίλα; Γι' αυτά δε μιλώ. Προτιμώ να τα ξυπνάω με τις πράξεις μου. Ναι, είναι στιγμές που το θείο μ' επισκέπτεται. Τότε νιώθω μια φρικτή στάμνα, προορισμένη να εμφορήσει το νερό που καίει. Ξέρω ότι τα έργα μας μικρά και τα χέρια μας άδεια πέφτουν στο πλευρό σαν κούτσουρα μισοκαμένα από της αμαρτίας τον Καιρό και το καμίνι του πόθου. Ας έρθει εδώ κάποιος άγγελος να μας πει πώς λησμονούμε το φύλο των ουρανίων σωμάτων, και τι λοφίο έχουν τ' άστρα και πώς συνουσιάζεται η Χαραυγή με το σούρουπο! Γιατί εμείς, οι Έλληνες, προσωποποιούμε το κάθε τι, ακόμα και το μυχό των σκέψεών μας απ' όπου ξεπηδάνε μυθικά τέρατα, που η φαντασία του ανθρώπου μπορεί ν' αντέξει. Αυτό ας το προσέξουν οι μιμητές της τραγωδίας στους αιώνες που θά 'ρθουν. Εμείς είμαστε άνθρωποι ακόμα και στους επιάλτες μας και το φως του Απόλλωνα καταυγάζει πάντα τις χθόνιες θεότητες.

Αργότερα θα μοιράζονται το ρόλο με δεύτερο υποκριτή, έπειτα με τρίτο, στο τέλος θα προσθέσουν και βωβά πρόσωπα και παιδιά. Στις δύσκολες παραστάσεις θα έχουν την πολυτέλεια ενός δεύτερου Χορού, του παραχορηγήματος. Δεν ξέρω όμως αν όλα αυτά θα λαμπρύνουν την τραγωδία.

Εγώ τώρα είμαι εδώ, πάνω στο κάρο, λέω τον πρόλογο του Βάκχου από τον Πενθέα και ο Χορός με πλαισιώνει: «Ιώ! Ιώ! Βάκχε ευοί ευάν!». Μεθάω με το ρυθμό. Ανασαίνω τη γύρη μυστικών μίσχων. Οσμίζομαι απόκρυφα περιβόλια. Κι η αμοιβή μου είναι αυτή. Αργότερα θα έρθει το στρωμένο τραπέζι, το μυρωδάτο κορμί και οι φωτιές που θα κάνουν τη νύχτα μέρα. Θα πω τον οίνο άκρατο και θα οδηγήσω τον

Ωρίωνα προς τις Πλειάδες σφίγγοντας ανάμεσα στους μηρούς μου το πηδάλιο του Γαλαξία. Κάποτε θα γίνω ένα όνομα κι η ζωή, αυτή η ζωή που λατρεύω και ποθώ, θα έχει πετάξει για άλλα σώματα βαθύκηπα.

Είμαι ανεβασμένος στον ελεό, στον πάγκο που τεμαχίζουν τα κρέατα και περιμένω να με ζητωκραυγάσουν ή να μου κόψουν το κεφάλι. Αιώνες μετά, και πάνω στο κουφάρι της τραγωδίας, ο Αριστοτέλης θα μιλήσει για τον *έλεον*.

Όλη η δόξα του κόσμου δε θα μπορέσει να ξυπνήσει τα ηφαίστεια, να πορφυρώσουν τις Σκιές του Άδη, εκεί που τώρα πηγαινοέρχομαι στυγνός κρυφακούγοντας το βογκητό των Ερινύων.

5.9.2000

ΦΑΩΝ

της Λιλίκας

«Είναι δική μας η βραδιά.
Καθόμουνα εδώ κι αντίκρυζα
και ήθελα να έρθεις.»

Ευάγγελος

Το παληκάρι που βουτάει
να γλιτώσει τη σημαία
στη βραχονησίδα που λέγεται «Φρουρός».
Το παληκάρι φωνάζει:
«τη σημαία! τη σημαία!»
στο ναυαγισμένο «Δία 3»
ανοιχτά της Νάξου
που μετέφερε τον ημιτελή Κούρο
να στηθεί στην Αγορά
λίγο πριν μπουν οι βάρβαροι.

Η φωτοβολίδα είναι ίδιο
φεγγάρι πορτοκαλί.
Εμ, έλα που λέγεται
καπετάν Γρηγόρης
ο ψαράς που τους μάζεψε.
Το πλοίο βυθίστηκε πολύ γρήγορα,
τα σωσίβια...
Τι να πω; Όλο λέξεις είν'
όλα αυτά....
Κι η θάλασσα είναι πορτο-
καλιά από τη φωτοβολίδα.
Παράδοξο δεν είναι;
Όταν βλέπεις εικόνες
σου έρχονται λέξεις...

Τηλεφώνησα μέσα στη νύχτα
στη Φολέγανδρο
στον Ευάγγελο
για να τον ευχαριστήσω
που κρατάνε τις πέτρες...

Υ.Γ. Δε μου αρέσει να βήχω στο αυτί
του μυαλού σου...

1.10.2000

ΠΕΤΡΙΝΗ ΓΟΝΙΜΟΤΗΤΑ

Η τρυφερότητα ανθεί
στις άγριες τις πέτρες
απεσταγμένη των αγγέλων
με τα σκληρά πρόσωπα
που βιάζονται να γονιμοποιήσουν
το πέλαγος
από αγωνία της οικουμένης
Και ο Γλυκάνισος ποθεί
το Μανδραγόρα
για να τον σφίξει στην αγκαλιά του
την ώρα που επιταχύνεται
των βουβώνων ο πυρρός
ρυθμός.

2.10.2000

ΘΕΜΙΣ

Κι οι ναύτες στο κουπί
κι ο τιμονιέρης στο τιμόνι
κι ο ανθυποπλοίαρχος στους χάρτες του.
Τ' αστέρια στρέφονται γύρω από τη δίνη
που απειλεί να τα καταπιεί
Και ο πυρρός αέρας
φθίνει πέτρες και ζωντανά.
Στην ανεμοθύελλα του πόθου σου
αφέθηκα γυμνός να με ζωγραφίσεις
με τα πινέλα εκείνα που βουλιάζουν
σ' ανεξίτηλα χρώματα
κι αναζητούν αιώνιες ανταμοιβές
στην άλλη διάσταση του Χρόνου,
στην αντίπερα πλευρά του Σύμπαντος,
που δεν υπάρχει πόνος
δεν ακούγεται οδυρμός,
μόνο εκείνη η αόριστη θλίψη
των αθανάτων,
νοσταλγία των μελλούμενων.

3.10.2000

ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ, Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΦΟΝΟΣ

Το περιστέρι κινεί τα νήματα
της φυλακής του
βοηθώντας τη θεϊκή αράχνη
να το εγκλωβίσει στον ιστό της
γιατί κι αυτό,
όπως όλα τα αθώα πλάσματα,
φοβάται την ελευθερία:
θάλασσα που ταλανίζουν τα παιδιά
με τις πατούσες τους
και το αίμα του ήλιου.

4.10.2000

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ

Η σιωπή
αντικατέστησε τώρα τα «γιατί»
και τα «διότι»
Τα λουλούδια φιλάνθρωποι τρομοκράτες
και τα γατιά
ξαπλώνουν εκεί
που ακούμπησες την ουρά σου
ελπίζοντας να μεταβολίσουν
το Σκοτάδι σε Φως
ή να πεθάνουν στον Καλόν Αγώνα.

5.10.2000

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ

Πώς μπορείς να είσαι ο ίδιος
μετά την καταγίδα;
Κι όμως πάντα ίδιος είσαι,
αυτός που πόθησαν τα ξωτικά
και τρόμαξαν τα ζωντανά
 με τη σειρά τους,
υπολειπόμενα,
 και παραλείποντας εσύ
να τα χαϊδέψεις
τινάζοντας τη σκόνη από τα μαλλιά σου
όπως η βροχή το ουράνιο τόξο.

6.10.2000

ΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ

Υπάρχει περιθώριο γι' αγάπη
στη μεγάλη αγωνία;
Κι ο έρωτας, μία απεγνωσμένη
προσπάθεια να κρατηθούμε απ' το κενό
που θα μας καταπιεί.
Μονάχα η φιλία
δροσίζει μια στιγμή
το μέτωπο του κρεμασμένου.

7.10.2000

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Σαν άνθρωπος άρρωστος από καιρό
βυθίστηκα στο γαλάζιο,
είδα τα δέντρα να φλέγονται
στην ερημία των βάλτων
και πόθησα να Σε δω
ακόμια μια φορά κι εγώ
με βλέμμα ξάστερο από την επιθυμία.

7.10.2000

Τ' ΑΠΟΡΡΙΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΡΑΤΟΥ

Αν μπορούσα να σε σώσω
θα το έκανα χωρίς δισταγμό.
Καμμένο χαρτί η αγάπη μας
στη λάσπη του δρόμου
δε μπορεί ν' ανασυσταθεί,
 δε μπορεί ν' αναγεννηθεί,
εκτός του να πεθάνει
Και στο Θάνατο αρνείται
 να παραδοθεί
Αν μπορούσα να σε σώσω
θα το έκανα χωρίς δισταγμό,
μόνο αν δεν έπρεπε να θυσιάσω
 την ψυχή μου.

Έμεινα με μια άδεια αγάπη στη χωματερή
κι ντρεπόμουν να την πετάξω.

Metz, 7.10.2000

ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΥΛΑ

Πώς φεύγεις από ένα δέντρο
που σε φιλοξένησε στη σκιά του.
Πώς πετάς σε ξένες αγκαλιές
χλωρός ακόμα από τη μασχάλη
που σε φιλοξένησε στα όνειρά της.
Πώς ζητάς να πιείς
το νερό που μόλις θόλωνε
η ανάσα ενός άλλου.
Το κρίμα στα μάτια σου πατημένο
και το ερωτηματικό τείνει
να μετατραπεί σε θαυμαστικό
για να καταλήξει σε τελεία και παύλα.

προς Thionville, 7.10.2000

ΠΑΡΙΣ

Η αθωότητα δεν εξαγοράζεται,
δεν ανταλλάσσεται,
μόνο εκπίπτει
στο δισταγμό εκείνο των παιδιών,
όταν η κίνηση μένει μετέωρη
στον αέρα,
δέκα χρόνια,
όσο ακριβώς χρειάζεται
ο πόλεμος της Τροίας
για να γίνει.
Γι' αυτό, ξετύλιξε την αθωότητά σου
σα γαριασμένο πουκάμισο,
κι άσε τον ήλιο να ξεπλύνει τους λεκέδες του.

Thionville, 7.10.2000, μετά το συμπόσιο

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

στον παππού μου

Μην μπεις στο δωμάτιο με τους κατηφέδες
γιατί θ' αναστηθεί ο νεκρός.
Ο νεκρός που κοιμάται τριάντα χρόνια
τώρα,
περιμένοντας το νικητήριο σάλπισμα
Κι οι εχθροί πήραν την πόλη,
αλλά η πόλη δεν τους δόθηκε.

Τι θα γινόμασταν χωρίς το φόβο;
Πόσο μακριά μπορεί να φτάσει
ένας άνθρωπος
ή ένας λαός
όταν αναβάλλει
το φόβο για μετά τη νίκη,
για μετά το θάνατο;

Thionville, 7.10.2000

Η ΕΙΣΠΝΟΗ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ ΑΙΩΝΕΣ

Η ιστορία αρχίζει πάντα από το τέλος
κι επαναλαμβάνει τα λάθη της
για να καταλήξει στο σωστό
που είναι πάντα λάθος.
Μόνο πού και πού απολησμονιέται
Τότε το σύμπαν ανασαίνει
και τα ραγίσματα στο μαύρο κρύσταλλο
φωτίζονται.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΚΑΝΕ ΑΚΟΜΑ Ο ΑΙΝΣΤΑΙΝ

Υπάρχουν δρόμοι
που ταξιδεύει κανείς
πιο γρήγορα από το φως,
στην Κοιλιάδα των Νεκρών
κι από 'κει στην Κοιλιάδα των Αθανάτων,
αν σου επιτραπεί η πρόσβαση
Κι από 'κει στο αχανές Σύμπαν
που θριαμβεύει το κενό,
πέρα κι από τη χωματερή
των κρυπτονίων.

ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ

Πρέπει ν' αποτύχουμε λοιπόν στον Έρωτα
για να υψωθούμε πέρα από το Ορατό
για να γίνουμε λεία των Αθανάτων,
δόλωμα σε αγκίστρια μεταφυσικά,
για ψάρια που θα μπορούσαν
να συντρίψουν
το γνωστό μας Κόσμο
με την ουρά τους.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ

Η ζωή είναι απρόβλεπτη
 όπως μια φιλαρμονική
που εισβάλλει στο δωμάτιο
όπου αυτοσχεδιάζουμε τους έρωτές μας,
όπως ένα ακορντεόν που παίζει
 κάτω από το παράθυρό μας
«σα να ήταν η τελευταία φορά...»
την ώρα που αποχαιρετιόμαστε,
όπως ένα καναρίνι
που τραγουδάει το «Σ' αγαπώ
γιατί είσαι ωραία, σ' αγαπώ
γιατί είσαι εσύ»
την ώρα που εκείνη σχεδιάζει
τη δολιοφθορά του εσωτερικού σου
 χώρου,
όπως ένα αηδόνι
που σιγοψιθυρίζει
«Άσ' τα τα μαλλάκια σου ανακατωμένα
ας' τα ν' ανεμίζουνε στην τρελή νοτιά»
την ώρα που εκείνη χαϊδεύει τρυφερά
 το ξυρισμένο σου κεφάλι.

Thionville, 8.10.2000, πύργος του Beffroi.

ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟ

Διασχίσαμε μία νύχτα
κι άλλη νύχτα
Στο τέλος της τρίτης μέρας
διακρίναμε ένα αστέρι
και νομίσαμε πως ήταν ο ήλιος.
Όμως ήλιος, σ' αυτή τη διάσταση του Χρόνου,
δεν υπάρχει
μόνο χιλιάδες μικρές καρφίτσες
που πλήγωσαν το πηχτό γαλάκτωμα
τ' ουρανού μας.
Έπειτα ήρθαν οι άγγελοι
με τα σκληρά πρόσωπα
και μας οδήγησαν στο Καθαρήριο
για ν' ατενίσουμε τη ζωή μας
να καίγεται
τη ζωή μας που πριν,
βυθισμένη στις απολαύσεις,
δεν μας άφηνε να σηκώσουμε
τα μάτια προς τα πάνω,
ανασαίνοντας με ρυθμό
σε μια μελωδία
που δεν ήταν δική μας
αλλά κάποιου άλλου,
που αισχύνομαι να πω τ' όνομά του.

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ

Δώστε μου ένα πεδίο
να σας το ζωγραφίσω
Δώστε μου ένα χωράφι
να σας το σπείρω,
το σπόρο τον καλό
Δώστε μου μια σημαία
να πολεμήσω
και για τον αντίπαλο
Δώστε μου ένα όνειρο
να του δώσω σάρκα και οστά
Δώστε μου έναν άνθρωπο
να τον ταξιδέψω
στη χώρα που δεν είδε ακόμα
ανθρώπου μάτι
Δώστε μου ένα μίσος
να το εξανθρωπίσω
Δώστε μου μία αγάπη
να την εξαγριώσω
Δώστε μου ένα θάνατο
να του χαρίσω τη ζωή μου.

9.10.2000

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΒΡΟΧΗ

Τώρα πέρασαν όλα
με τη βροχή
που οργώνει τα περιβόλια
και ξεθάβει τα πτώματα
Δε μπορείς να θυμηθείς πόσο ωραίος ήμουν
ούτε εγώ εσένα
Το βατόμουρο στα χείλια σου στυφό
και το κυδώνι
μαραμένο.
Πώς να πω τώρα στην αμυγδαλιά
ν' ανθίσει
Ποια νύφη μας περιμένει
με την παρθενιά της για σημαία;
Για ποιο έγκλημα τιμής
ν' ακονίσω το σπαθί μου;
Δώστε μου έναν πύργο
που δεν εξαγοράζεται
να σας τον ξεπουλήσω.

10.10.2000

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΙΝΑΚΑΣ

Για να φτιάξεις το αριστούργημα
πρέπει να ζωγραφίζεις!

Και το χέρι πέφτει αργό
κεραυνοβολημένο από τη ζωή
τις κρύες μέρες
που το σκοτάδι πληθαίνει
στις ψυχές των όντων
και γυρεύουν να κατασπαράξουν
ή να κατασπαραχθούν
για ν' αλέσει η μηχανή
και το αίμα να θεριέψει
τα σπαρτά.

Παρίσι, 13.10.2000, πανσέληνος.

...ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

Γράφουμε για να θυμηθούμε τι ζήσαμε
ή ν' αντικαταστήσουμε
το μαχαίρι που μας πλήγωσε
μ' ένα λουλούδι.

...Κι η ζωή φεύγει
αφήνοντας πίσω της
σκουπίδια των περασμένων μας ερώτων,
στίχους από συμπόσια που τελείωσαν
στη λήθη,
αμφορείς γεμάτους από το αίμα
των Κολασμένων,
μέται κορεσμένα από το περιττό,
ύαινες που γυρεύουν να ξεθάψουν
τα πτώματα των προγόνων...

...λες κι είναι λίγες οι σκιές που μας ακολουθούνε.

13.10.2000

ANAMONH

Πέρα από τη σκοτεινιά
υπάρχουμε εμείς
και τα κολεόπτερα του ελέους...

Άνοιξε το παράθυρο
να μπει η ομίχλη.
Κουράστηκα με τόση συννεφιά
και το πυργί μόνο βελάζει
αναζητώντας τους σταυροφόρους
που θα το πατήσουν.

Κάθε σκοτάδι
κρύβει μιαν αυγή...

Ξύπνησες ένα πρωί
και το κακό σύννεφο
είχε φύγει
να σκιάσει άλλες πεδιάδες,
ροδομάγουλες κορασίδες
που βγάζουν νερό απ' το πηγάδι
και περιμένουν τους άντρες να
γυρίσουν απ' τον πόλεμο
για να διαλέξουν,
ορφανά που τσιρίζουν
από ανυπομονησία
-βιάζονται να πάρουν τ' άρματα-
γριές που κουράστηκαν
να μετρούν τόσους θανάτους
και πήραν το μέτρημα ανάποδα
-από το τέλος προς την αρχή-
ερωτευμένους που ξεπέρασαν
το χωρισμό κι έμειναν ν' αναθυμούνται
την αρχή του έρωτά τους,
κι ο θεός που αποξεχάστηκε
στην όγδοη μέρα της Δημιουργίας.

14.10.2000

ΑΤΛΑΝΤΕΣ

Η σιωπή βουλιάζει
πάνω από τις ζωές μας,
απειλεί να μας καταπιεί
Μαζί με τον ουρανό
βαμμένο σ' αγροτεμάχια φθινοπώρου
κι εσύ караδοκείς
την ώρα που κοιμούνται οι Άτλαντες
κι ανοίγουν οι ουρανοί
για ν' αναληφθείς
στη χώρα που δεν έχει σύνορα
και το αηδόνι
τραγουδάει σ' όλες τις γλώσσες
στον τόνο εκείνο
που οι λευκοί ήχοι
δε μπορούν να σφογγίσουν
το ασύλληπτο.

Odeon, 14.10.2000

Η ΓΟΡΓΟΝΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑ-ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΥ

Πού να βρούμε τρεχούμενο νερό
για να εξαγνίσουμε την προσμονή μας
στη λίμνη που κολυμπάνε
τα πτώματα των λεπρών
και το αηδόνι στριγκλίζει
με την έπαρση του τσαλαπετεινού.

Πώς πεθαίνει ένας έρωτας;
Πότε θάβεται;
Πότε γίνεται η ανακομιδή των οστών;
Πότε ξεχνάμε;
Πότε είμαστε έτοιμοι να ξαναρχίσουμε
από το πρώτο λιμάνι,
εκεί που φωλιάζει η τριήρης
της αρχέγονης επιθυμίας;
Και τα μάτια κλειστά.
Η γοργόνα στην πλώρη
δειλιάζει
πριν ξαναβουτήξει στ' ανοιχτά.

14.10.2000

ΕΠΩΔΥΝΗ ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Η σφαγίτις φλέβα
γέμει πλησμονής,
αλκοόλ, νικοτίνης
κι ανικανοποίητων πνευμάτων,
που βλέπουν το χρόνο να κυλάει
με ταφόπλακες για σηματορούς
κι η φρυκτωρία
δεν έφτασε ακόμα,
η φρυκτωρία που θα προαναγγείλει
την ύβρι του Αγαμέμνονα
δεν έφτασε ακόμη,
το κόκκινο χαλί το έβγαλαν από τη ντουλάπα
που λυμαίνεται ο σκώρος
κι η Κασσάνδρα ανεμίζει ακόμα
τα τρελλά μαλλιά της
στα γαλανά νερά του Αιγαίου.

27.10.2000

Η ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΠΥΡΑΣ

Τα μαραμμένα χόρτα
 ανασκιρτούν
στο άγγιγμα της φλόγας,
για να παραδοθούν ευθύς
στην τελευταία δόξα,
εκείνη που τους φέρνει
πέρα από τα ορατά,
και τα σύννεφα που στάλαζαν
άλλοτε
 τη δρόσο τη φειδωλή
θα περιμένουν τώρα
 την ευλογία των ψυχών,
να στέρξει ο αιθέρας
 να τα συνδράμει.

ΜΙΑ ΚΑΠΟΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

Μην κλαις

και μη χτυπιέσαι.

Ο έρωτας είναι μια υπόθεση για τυφλούς

και η Αργώ περνάει στο φτερό

από τις Συμπληγάδες πέτρες

γιατί το πλήρωμά της είναι αθώο

κι έχει ένα σκοπό να επιτελέσει,

ένα θείο σχέδιο να φέρει σε πέρας,

αυτό που θα χαρίσει το χρυσόμαλλο δέρας

στην Ευρώπη

και θα καταδικάσει την Ανατολή

στη χλιδή

και στον παροξυσμό των αισθήσεων.

28.10.2000

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Το δέντρο χαίρεται
που του πέφτουν τα φύλλα,
τρέμει τη νέα ανθοφορία
Κι η γη αναρριγιά
κάτω από το χάδι τ' ουρανού,
κοιλοπονά την άνοιξη
κι ορέγεται χειμώνα,
το παχύ χνούδι του χιονιού
που θα το ξεψειρίζουν κάργιες.

28.10.2000

ΚΡΕΜΑΣΤΟΣ ΑΝΘΟΚΗΠΟΣ

Η ευκολία των θυσάννων
να θεριεύουν
κάτω από το άγγιγμα
της αποδοχής
Το υστερόβουλο γιορτάσι
των μελισσών
που ανακατεύουν τη γύρη
με το κεντρί τους
Η αμεροληψία των θάμνων
όταν προσφέρουν τη σκέπη τους
για το σμίξιμο των ιερών φιδιών
Η σιωπή των γυπαετών
λίγο πριν σκάσουν από το αυγό τους
Η απελπισία της Σφίγγας
που δεν τολμάει κανείς
να σταθεί απέναντί της
Το πέταγμα των πελαργών
που χαράζουν μια στιγμή
το στερέωμα
ανάμεσα ουρανού και θάλασσα
Τα κοχύλια που συλλέγουν
τη δρόσο τα' Ουρανού
σε μικρά μαργαριτάρια
που φυλακίζουν με τις εκκρίσεις
του έρωτά τους
σε μια αιώνια ομορφιά.

Η θορυβώδης μοναξιά του φυλακισμένου
που νοσταλγεί τη φλυαρία των πλατάνων
Η απερισκεψία των κυμάτων
που φιλούν ανενδοίαστα
τα βράχια τα μυτερά
Η προσμονή των εραστών
για το χωρισμό που θα δυναμώσει
τον έρωτά τους
Η πικρή στιγμή που τα όνειρα
γίνονται πραγματικότητα,
παίρνουν σάρκα και οστά
και προσγειώνονται
στο ελικοδρόμιο της Γνώσης.
Καλύτερα τα πράγματα να μένουν ρευστά,
ανέγνωστα και συμφιλωμένα.
Όμως ποιος το αντέχει;

29.10.2000

ΑΝΑΚΤΗΣΙΣ

Μεταβολίζουμε την κατήφεια
σε μια λιακάδα που δε μας ανήκει,
ούτε και σε κανέναν άλλον άλλωστε.
Στις φτωχογειτονιές των πλανητών
με τα σπίτια-γιαπιά που κολυμπάνε
σε έναν ωκεανό ενέργειας
ξεπεξέψαμε με τα υφαντά μας
για να στολίσουμε τους γυμνούς τοίχους,
γράψαμε τα βιβλία μας,
στήσαμε τα θέατρά μας.
Είδαμε το σκουπίδι που κυλάει
αργά πάνω από το σκουριασμένο
άγαλμα κάποιου μεγάλου,
που αφήνει το ρυάκι να περνάει
πάνωθέ του,
κι έπειτα τις φελούκες του Νείλου,
τις ίδιες κι απαράλλαχτες
από τ' αρχαία χρόνια της Νουβίας,
πριν γίνει ο μεγάλος κατακλυσμός
κι οι σαρκοφάγοι των Φαραώ
βροντήξουν στους τοίχους
της πυραμίδας.

Είδα το γυάλινο άγγελο
να υπερίπταται των μαύρων νερών
και τα σκυλόψαρα
και οι κροκόδειλοι
να ορέγονται το ακροδάχτυλό του,
διέτρεξα την απόσταση από το Ασουάν
έως το Λούξορ
σαν ξωτικό
και προσγειώθηκα στην κορυφή
του οβελίσκου της Χατσεψούτ
πριν δω τα δυσοίωνα πουλιά
να καταβροχθίζουν
το άσπρο περιστέρι της ελπίδας μας,
το τρυφερό πτηνό, το αθώο.

30.10.2000

ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟ ΠΕΔΙΟ

Η νύχτα που ξυπνά την άλλη μέρα
και το χαριτωμένο κυμάτισμα των χεριών
πάνω από κορμί προσφιλές,
κοιμισμένο,
να ποθεί και να ονειρεύεται
το τραίνο που θα σε ταξιδέψει
στη συνοικία εκείνη
που πιάνουν τα ψάρια
στα τσιγκέλια των λουλουδιών
και το αστέρι
πετάει φωτιές
για να διώξει τους καρχαρίες.

1.11.2000

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΝΣΑΡΚΩΣΗΣ

Η ομορφιά κι η Χάρι
βαδίζουν αντάμα με την καλωσύνη
και την αρετή
και το αστέρι δε μας δρόσισε
με την ευωδιά του
τις κρύες μέρες που οι ψυχές
απλώνουν στον ήλιο τα φιδοπουκάμισά τους
να ξεμουδιάσουν.

Η ψυχή σου νοσταλγεί τον αγώνα δρόμου
των ολυμπιονικών
για μια θέση στην κοιλάδα
των νεκρών ερώτων
και το έπαθλο είναι η κραυγή
ενός μωρού
που ανεβαίνει πάλι ασθμαίνοντας την κλίμακα
από την αρχή
μέχρι το τέλος.
εκεί που το βήμα μένει μετέωρο
και το σώμα ψυχανεμίζεται
το κενό που θα το καταπιεί,
εκείνη τη στιγμή που το βλέμμα
διατρέχει το πανόραμα
της οικουμένης
και το λιθάρι του Σίσυφου
θα ξανακυλήσει στους πρόποδες
του λόφου
που αναλήφθηκε ο Προφήτης Ηλίας
με τα άλογα
και το άρμα του
κι ένα σμάρι ψυχές
που πρόλαβαν να φωλιάσουν
ως φθείρες
στην πλούσια χ αίτη
του μαύρου αλόγου.

4.11.2000

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Όταν θέλει ο Θεός να μας χάσει
η γη όλα μας κερνάει
τον οίνο τον πικρό,
το φως που καίει,
τα χάρδια που ματώνουν
κι ο δαίμονας ο ίδιος
ντύνεται Πηνελόπη για να μας υποδεχτεί,
τα δύσκολα χρόνια
που επακολουθούν μιας εξορίας,
μιας περιπλάνησης στη σκοτεινιά.

Όταν θέλει ο Θεός να μας σώσει
το Σύμπαν όλο σκύβει ν' αφουγκραστεί
τους πόθους μας,
με το γλυκοπετάρισμα των τζίτζικιών,
με το αργοπέταμα των ερωδιών,
με το ανάσασμα των πέπλων των αγνών,
πάνω από την ήβη μίας κόρης
που από νωρίς αποκοιμήθηκε
ν' αναθυμάται:
το μίσχο της γύρης το σεπτό
το αναπέτασμα, της Κίρκης
το χαλινό,
από τις πολλές τις Νύμφες
συντροφευμένο,
σε μια ονειρωδία αγγέλων,
που η Ζωή φιλάει αριά
το μέτωπο της κόρης της
της Ελπίδας.

5.11.2000

ΠΤΕΡΟΔΑΚΤΥΛΟΣ

Φύγαμε για την ανάσα εκείνη
που γεννάει και καταποντίζει
γαλαξίες
σε ένα λεπτό,
όσο χρειάζεται να ξαποστάσεις
στην πυρωμένη πλευρά των ηφαιστείων,
όσο αντέχει η θράκα
χωρίς την αγκαλιά του ξύλου,
όσο τρων τα ξωτικά
τα μάτια των ζωντανών,
όσο πηγαίνεις πέρα από το Ορατό
κι ατενίζεις το ξεσάλωμα των αισθήσεων
με τον ορυμαγδό της Γνώσης,
εκεί που είναι όλα θεμιτά,
κι ο Έρωτας κι ο Θάνατος,
υπό τον όρον ότι η κοσμοσυρροή
των θεατών
δεν παρενοχλεί τους ηθοποιούς,
κι η Νύχτα γνέφει ξανθιά
τα παχιά σύννεφα των αγγέλων,
εκείνα που ονειρεύτηκαν οι μοναχοί
και το σακούλι καλά κρατεί
το χρυσό που δεν αγγίζει
το σφυρί.

Και το τσεκούρι
κόβει κι από τη λαβή,
και το σφαγέα και το σφαγιαστή,
σιωπή, σιγήν ιχθύος
σπάζοντας

οι πτεροδάκτυλοι
όταν απογειώνονται πάνω
από τον Ωκεανό της Γνώσης
σε μια ξέρα, που νομίζαμε ότι είναι
η ζωή μας
κι όμως γελαστήκαμε,
γιατί δεν ήταν τίποτα
πέρα από τον αντικατοπτρισμό
ενός μακρινού φοίνικα,
που έχει επιστρέψει στη στάχτη
και λάμνει ήδη σε άλλα νερά.

8.11.2000

ΑΡΧΑΙΟΠΤΕΡΥΞ

Πέρα από τη σκοτεινιά
είναι η ζωή μας
και τα κολεόπτερα του ερέβους,
οι φριχτές ανεμικές
που σωρώνουν ψυχές
και διυλίζουν πολιτείες,
τα χαμηλά ξωτικά του άστεος,
σπίτια ψηλά και σπίτια φαύλα,
μοναχικά βήματα στο σκονισμένο κατώφλι,
τα στίγματα των τζαμιών από τη μύγα,
νύχτες κακές και νύχτες άλλες,
από 'κείνες που το ρολόγια γυρίζουν αργά
και το Σύμπαν κατεβαίνει
για ν' αφουγκραστεί την κοιμισμένη
αναπνοή σου,
φώτα στυγνά και φώτα μαύρα,
δέντρα στητά
και δέντρα γάλα,
ας είχα ένα χέρι ικανό να τα ζωγραφίσει,
κι ας το έκοβε ο πρώτος κεραυνός,
το σουραύλι των αγίων
που πεθυμά τη θύελλα και την αναμονή
για να την εξημερώσει,
νύχτες σκοτεινές και νύχτες παύλες
που το πουθενά συγκατανεύει
να σ' επισκεφθεί.

8.11.2000

ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΑΧΙΝΟΣ

Σήμερα νοσταλγώ το φιλί σου
ορέγομαι το άγγιγμά σου
το εωθινό
Στα μάτια σου πετούν
μαύρες πεταλούδες
του Ερέβους
κι ο Φόβος σου στήνει γιορτάσι
στην αλέα του πόθου σου τη νυχτερινή.

Μαύρο μου άλογο
μένεις παραπονεμένο
με κατεβασμένο κεφάλι
Μένω στερημένος κι εγώ
Η χαίτη αχτένιστη
κι άλλοτε ξυρισμένη
με το αστέρι τον αχινό
που εκτοξεύει λάβα προς όλες τις κατευθύνσεις
και τα μάτια σου ρωτούν
με παράπονο
«πότε θα ξαναέρθω;»
«δεν ξέρω» απαντώ
«ίσως όταν ωριμάσουν τα σπαρτά,
πριν τα θερίσουν
θα έρθω να τα ραντίσω
με το αίμα το καλό,
εκείνο που ωρίμασε σε βαρέλια
από βελανιδιά
και το σπέρμα του φοίνικα
κρατεί ερμητικά
το μυστικό μιας ζωής άλλης».

9.11.2000

ΙΛΕΩΣ ΓΕΝΟΥ

Νοστάλησα το χόμα
που φέρνει την άλλη σκοτεινιά
εκείνη που μήτε ο έρωτας
μπορεί να διαπεράσει,
τα δαχτυλίδια των αθανάτων
που μέσα ξεκουράζουν τη σκέψη τους
από το μετάξι του φόβου
κι ο πόνος είναι αληθινός
μόνο όταν δε φέρνει δάκρυα.

Την ελευθερία του ανθρώπου
ν' αμαρτάνει από άγνοια
τη ζήλεψαν ακόμα κι οι θεοί.

11.11.2000

Η ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΕΛΛΥ ΜΕΝΔΡΙΝΟΥ

Τα τραίνα φεύγουν απαλά
για το Πουθενά
κι εσύ παίρνεις ανάποδα τις ράγες
αδιόρατη
ακόμα και στους περιθωριακούς
που τρέφονται με τ' αγριόχορτα
του δρόμου
σαν τα πουλιά
που φροντίζει για την επιβίωσή τους
ο Θεός.

Μην φρικιάς
και μην τρομάσσεις
Το έρεβος που κουβαλείς εντός σου
θα το σπείρουν ανεμώνες
οι άγγελοι.

18.11.2000

ΑΠΟ ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΑ

Οι μάσκες μās κοιτάζουν πρώτη φορά
μέσα από τα άδεια μάτια τους
με την εντιμότητα των γερανών
που ετοιμάζονται να πετάξουν
σε συννεφιασμένους ουρανούς
και το παιδί μαύρη φυγή
 που χάθηκε στη Δύση.

21.11.2000

ΝΙΚΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ

Ο γλάρος σου πετάει πάνω
απ' τα θολά νερά
αφήνοντας πολιτείες κατεστραμμένες
πετώντας μαύρη πέτρα πίσω του
Στις πλατείες του Βορρά
αφήνει τ' αυγά του
να τα εκκολάψουν τα ηφαίστεια
έχοντας εμπιστοσύνη
στην αδιακρισία των Καιρών
που βρέχουν το ίδιο
επί δικαίων και αδίκων.

24.11.2000

Ο ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ

στη γλύπτρια-αναισθησιολόγο

Το δελφίνι συνέχεια του χεριού σου
αρνείται να αλιευθεί
αρνείται να γίνει ο,τιδήποτε
από νοσταλγία προς τη θάλασσα
αρνείται ν' ακολουθήσει
την άνοδο των ιχθύων
στην ξηρά
γνωρίζοντας πως κάποτε
αυτή η ευλογία
θα εξατμιστεί για πάντα..

Και η γη
σφαίρα μυστική
περικλείει το έμβρυο
ταριχευμένο
μέσα σε ξύλο, πηλό, μέταλλο
και πέτρα
το έμβρυο που θ' αποκαλυφθεί
στο τέλος της Εποχής
όταν τα ηφαίστεια θα τινάξουν λάβα
και ο χορός καλά κρατεί
των ξωτικών που γυρεύουν
να λυτρωθούν
προς άλλα ύψη
φυλακισμένα εδώ και αιώνες
στις υπέρυθρες σπηλιές
των Κυκλάπων που ασθμαίνουν
για μια γουλιά δροσιάς,
για ένα φιλί από στόμα σαρανταποδαρούσας.

27.11.2000

Η ΣΙΩΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Τώρα θα σας μιλήσω
για αιώνες που πέρασαν,
για αιώνες που δε θά 'ρθουν.
Στη μοναξιά των γραφιδών
θα γείρω το μυαλό μου
να ξαποστάσει
με τη χρωστίδα ενός μεταξοσκώληκα
που τρώει τον ασβέστη
της φυλακής σου.
Και το αστέρι ξέφυγε το διάπτοντα
για να συνεχίσει μείλιχιο
τη γαλήνια πορεία του
προς το Επέκεινα.

28.11.2000

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τις στιγμές εκείνες που μας επισκέπτεται
το Αόρατο
σε Σένα καταφεύγω
Παντοδύναμε
Στη Σοφία σου την απροσμέτρητη
επαναπαύομαι
και τη Χάρη Σου καιροφυλακτώ.
Το αγαθό Σου βλέμμα
πυρπολεί, ήλιος καλοκαιρινός
τα Ερέβη.

Ανατολικό Αεροδρόμιο, 30.11.2000

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τώρα θα σε περιμένω
και θ' ασφυκτιώ.
Μακριά από σένα
οι μαυροφορούσες του ελέους.
Ήρθα να σε συναντήσω
και θα μείνω ώσπου να φύγεις.
Μετά θ' αφιερώσω
τη φτωχή σκιηνή μου
στο Θεό
και θα σε περιμένω
να γυρίσεις.

Τα μυστήρια της ψυχής
τα βλέπουν οι θνητοί
και τρομάζουν.
Την τρυφερότητα των άλλων κόσμων
όπου τα φύλα καταργούνται
και μια άλλη αυγή
φωτίζει τα πρόσωπα,
στέφει τα ματοτσίνορα
με το χρυσάφι
ήλιων φαύλων
που αναζητούν το έχει τους
σε μια θάλασσα από μολύβι.

Πώς κλείνουν τα τετράδια όλα
όταν αποκαλύπτεται το Άφατο!
Θα ξεπεράσουμε άραγε ποτέ
αυτόν τον τρόμο,
αυτή την ακαμψία
που γεννάει αστραπές
και κυοφορεί έχιδνες;

3-6.12,2000

ΠΑΡΑΒΑΣΗ

Σαν τη γαλήνη πριν τη μεγάλη καταιγίδα.
Σαν ουρανός που δε λείει να σβήσει
Σαν πεθυμιά που ξενύχτησε να συλλογάται,
Σα μέρα που τρέχει καλπάζοντας
για να προλάβει τη νύχτα.
Σαν αέρας που καθυστέρησε
κι έγινε ανεμοστρόβιλος.
Σαν ανημπόρια που έγινε δύναμη.
Σα γάγγραινα που έγινε έρωτας.
Σαν καθυστέρηση που μετετρέπη σε βιασύνη.
Σαν ορυμαγδός που εστράφη σε αρμονία.
Η ποίηση τελευταίο φρούριο
πριν τον Αρμαγεδδώνα.

Παρίσι, 8.12.2000

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΟΙΡΟΛΟΙ
ΧΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΡΝΗΣΕΙΣ
ΑΡΧΑΙΟ ΓΑΛΛΑ
ΕΡΩΞΕΙΣ
ΑΠΟΥΣΙΑ
ΚΑΙ Ο ΙΚΑΡΟΣ ΠΕΤΡΩΘΕΙΣ ΕΠΕΣΕΝ...
ΖΩΝΤΑΝΟ ΜΟΙΡΟΛΟΙ
Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ
ΣΥΝΕΣΗ
ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑΣ
ΟΥΤΙΣ
ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΙ ΕΧΘΡΟΙ
ΔΥΝΑΜΗ
ΗΡΩΙΚΟ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΜΑ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
ΠΡΩΙΝΗ ΑΙΔΩΣ
COIMBRA
ΥΒΡΙΔΙΟ
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΑΡΙΕΛ
PROSPERO'S CELL
ΚΑΛΑΜΑΤΑ
ΕΓΚΛΕΙΣΤΟΙ ΣΤΟ ΦΩΣ
ΚΑΛΠΑΣΜΟΣ, Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ
ΔΑΥΛΟΣ ΑΝΑΜΜΕΝΟΣ
ΟΝΕΙΡΟ
ΣΙΣΥΦΟΣ-ΑΝΤΙΒΑΡΥΤΗΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ
ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ
ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ
ΑΓΙΟΣ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ
ΑΠΙΣΤΙΑ
ΣΤΕΡΗΣΗ
ΓΡΑΠΤΟ ΜΗΝΥΜΑ
ΤΟ ΤΕΛΩΝΙΟ ΔΕ ΜΕΝΕΙ ΠΙΑ ΕΔΩ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ
ΒΑΣΣΕΣ
ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΕΛΕΥΣΙΣ
ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ
ΨΑΛΜΟΣ
ΔΗΜΩΔΗΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ
ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΚΑΤΑΡΑ
ΕΠΙΛΟΓΟΣ
Η ΜΑΝΑ ΤΩΝ ΞΩΤΙΚΩΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΦΤΕΡΟ
ΤΟ ΜΕΣΑ ΤΡΕΜΟΥΛΟ
ΦΛΟΙΣΒΟΣ
ΑΝΑΘΗΜΑ
ΘΕΣΠΙΣ
ΦΑΩΝ
ΠΕΤΡΙΝΗ ΓΟΝΙΜΟΤΗΤΑ
ΘΕΜΙΣ
ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ, Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΦΟΝΟΣ
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ
ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ

ΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΕΥΧΗ
Τ' ΑΠΟΡΡΙΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΡΑΤΟΥ
ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΥΛΑ
ΠΑΡΙΣ
Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΝΕΚΡΟΣ
ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΔΕΙΛΙΑΖΟΥΝ ΜΕΤΑ
Η ΕΙΣΠΙΝΗ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ ΑΙΩΝΕΣ
ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΚΑΝΕ ΑΚΟΜΑ Ο ΑΙΝΣΤΑΙΝ
ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ
ΟΔΥΣΣΕΑΣ
ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟ
ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ
ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΒΡΟΧΗ
Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΙΝΑΚΑΣ
...ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ
ΑΝΑΜΟΝΗ
ΑΤΛΑΝΤΕΣ
Η ΓΟΡΓΟΝΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑ-ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΥ
ΕΠΩΔΥΝΗ ΠΡΟΣΜΟΝΗ
ΜΙΑ ΚΑΠΟΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ
ΚΡΕΜΑΣΤΟΣ ΑΝΘΟΚΗΠΟΣ
ΑΝΑΚΤΗΣΙΣ
ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟ ΠΕΔΙΟ
Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΝΣΑΡΚΩΣΗΣ
ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΠΤΕΡΟΔΑΚΤΥΛΟΣ
ΑΡΧΑΙΟΠΤΕΡΥΞ
ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΑΧΙΝΟΣ
ΙΛΕΩΣ ΓΕΝΟΥ
Η ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΕΛΛΥ ΜΕΝΔΡΙΝΟΥ
ΑΠΟ ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΑ
ΝΙΚΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ
Ο ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ
Η ΣΙΩΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ
ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΕΠΙΛΟΓΟΣ
ΠΑΡΑΒΑΣΗ